

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Adnotationes || Et Meditationes || In Evangelia Qvae || In
Sacrosancto Mis-||sae Sacrificio || Toto Anno || Legvntvr;||**

Nadal, Gerónimo

Antuerpiæ, M. D. XCV.

Dominica Passionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78158](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78158)

DOMINICA PASSIONIS.

Acerrima confutatio Iudæorum, & eorum contra
IESVM conatus.

IOAN. VIII.

ANNO XXXII.

In lxx. imaginem adnotatiuncula.

lxx.

56.

A. Idem locus galophylati.	C. Ipsi verò magis efferantur.
B. Dicit IESVS turbis & Principibus Sacerdotum
Quis ex vobis arguet me de peccato? &c.	D. Apostoli mirantur, & obstupescunt.
C. Demones obsident turbam & Principes, ut eorum
furor in contumelia iactanda notetur, Sama-
ritanus es, Demonium habes.	E. Abraham contemplatur in spiritu mysteria
Christi.
B. Respondet IESVS suavisimè.	C. Prodeunt tandem malitiam suam Iudæi arripunt
lapides ut eum lapident.
	F. IESVS, qui absconderat se, & exierat è templo.

EVANGELIUM MISSÆ.

IOAN. VIII.

Dicebat ^a IESVS turbis Iudæorum, & Principibus Sacerdotum,
Quis ex vobis arguet me de peccato? Si veritatem dico, quare
non creditis mihi? Qui ex Deo est, verba Dei audit: propterea vos
non auditis, quia ex Deo non estis. ^c Responderunt ergo Iudæi, &
dixerunt ei, Nonne bene dicimus nos, quia Samaritanus es tu, &
Demonium habes? ^b Respondit IESVS, Ego Demonium non ha-
beo, sed honorifico patrem meum, & vos inhonorastis me. Ego
autem non quero gloriam meam; est qui querat, & iudicet. Amen
amen dico vobis, si quis sermonem meum seruauerit, mortem non
videbit in æternum. Dixerunt ^e ergo ei Iudæi, Nunc cognouimus
quia Demonium habes. Abraham mortuus est, & Prophetæ, & tu
dicis, Si quis sermonem meum seruauerit, non gustabit mortem in
æternum. Nunquid tu maior es patre nostro Abraham, qui mor-
tuus est? Et Prophetæ mortui sunt. Quem teipsum facis? Respondit
IESVS, Si ego glorifico meipsum, gloria mea nihil est. Est pater meus
qui glorificat me, quem vos dicitis, quia Deus noster est, & nō cog-
nouistis eum: ego autem noui eum. Et si dixero quia non scio eum,
ero similis vobis, mendax: sed scio eum, & sermonē eius seruo. Abra-
ham pater vester exultauit ut videret diem meū: & ^e vidit, & gaudius
est. Dixerūt ergo Iudæi ad eum; Quinquaginta annos nondū habes,
& Abraham vidisti? Dixit eis IESVS, Amen amen dico vobis, antequā
Abraham fieret, ego sum. ^c Tulerunt ergo lapides, ut iacerēt in eum.
IESVS autem ^f abscondit se, & exiuit de templo.

R 3

ADNO-

ADNOTATIO.

A. **I**dem locus gazophylacij.

B. IESVS. & Iudaeorum primates, quos rursum vehementer arguit ac cōfutat Christus. Iam enim primum accusatores adulterae reputat, dein exprobrauerat alijs quod secundum carnem iudicarent, quod ipsum nescirent, vel eius patrem addiderat; Vos in peccato vestro moriemini, queritis me interficere, vos ex patre Diabolo estis, & desideria illius perficere contenditis. Itaque erat concitatum eorum odium; cōtra verò gloriam erat consequutus eximiam IESVS ex adulterae liberatione; dixerat; Ego sum lux mundi, ego sum principium, qui loquor vobis; multi ex ijs qui audiebant Iudaeis in eum crediderant, horum fidem confirmauerat verbis amplissimis: at verò Christi verba alij peruersè in suam contumeliam interpretantes; Semen inquit sumus Abrahae, nemini vnquam seruiimus. Hinc IESVS sumpta occasione, partim benignè eos docet, partim seueris verbis castigat; tandem incredibili equitate, atque animi summisione se exhibet ab illis iudicandum. Quis ex vobis, inquit, me arguet de peccato? prodeat, accuset: addit suauitatem obsecrationis; Si veritatem vobis loquor, cur non creditis? O boni agite, credite: en vobis quemadmodum credere possitis; aperite Deo corda vestra ut ille vos doceat, ut ex illo, & per illum operemini, quod in vobis meo merito faciet Pater: ita fiet, ut verba mea audiat. Subdit verò eorum cognoscēs insipientiam & malitiam; Sed vos propterea nō auditis, quia non ex Deo, sed ex Diabolo estis: Sic vos monet, hunc sequimini, huic obeditis. Quid hinc acrius, quid illinc dulcius dici potuit?

C. Et tamen vincit malitia; Samaritanus es, non fallimur nostra opinione, & daemonium habes. Sed cur haec tandē Iudaei? An quia benignissime vos admonet & rogat IESVS, & paternè vos adhortatur? At enim traducit cogitationes nostras, & insipientiam flagellat: propterea Samaritanus est: propterea Daemonium habet.

B. Quid Christus ad tam atroces contumelias? Humanissime, se non negat Samaritanum, negat Diabolum habere. Nam re vera Samaritanus, id est custos & seruator mortaliū, Christus IESV, & eras tu, & es semper; & te Samaritae comparasti in parabola. Pergit verò IESVS diuinae humilitatis suae sensum exprimere: Verum ego sum & abiectio hominum: nihil aliud in actionibus meis quàm honorifico patrem meum,

cur vos inhonoratis me? Hoc facite, & me cohonestatis: non enim quero ego gloriam meam, sed patris mei: eadem enim gloria patris & mea est, ut eadem diuinitas: ab ipso tamen patre vobis caute, quem confitemini Deum vestrum. Ego quamuis vobiscum nunc ago benignè atque humiliter, agam tamen aliquando seuerè, vbi gladium meum vibrauerò, & thronum meum praeparauero ad iudiciū. Pater est qui iudicat: Deus enim semper iudicat, & condemnat qui in eum peccant nec respiciunt: homo Deus, vbi tempus acceperit. Rursum IESVS illos suauiter adsanitatem vocat, & docet. Audite Iudaei, credite verbis meis, illa seruare: nam verissime ita est; Qui meum sermonem receperit per fidem, & opere expleuerit, is vitam consequetur eternam. Agnosce excellentem dignitatem, quam vobis gratificatur Deus, ut sitis ad vitam sempiternam diuinitatis cooperatores. Contemplantur hoc loco Christi IESV spiritum humilitatis, zeli, veritatis, commiserationis, iustitiae, suauē virtutum melodiam, & simul acrem.

C. Obfirmant tamen suam obstinationem & cecitatem Iudaei. Vel ex his verbis tuis negari non potest te à Daemonio agi. Mortuus est Abraham, & Propheta; qui dubium non est quin Dei sermonem seruauerint; & tu dicere audes: Si quis sermonem meum seruauerit, non gustabit mortem in aeternum? Consequens erat ut dicerent; num tu Deo aequalis es, qui & immortalis est, & donat homines immortalitate? Hoc horrent dicere, ne illi honorem aliqui habere videantur. Desleētunt ad Abraham, omnia ad carnalem intelligentiam referentes, quae est perpetua Iudaeorum cecitas. Tu igitur non morieris? ergo maior es Abraham, qui mortuus est; maior eris reliquis Prophetis: quē facis te ipsum? Non facio me Deum, respondet IESVS, sed Pater me generat semper. Pater, & ego, & spiritus fecimus me hominem; ego facio me peccatū, id est impiū & uagatū, hostiam videlicet me offero pro peccato mortaliū. Sed audite quam vobis offero satisfactionē Iudaei. Profiteor enim planē gloriam meā nihil esse si me ipsum glorificē: nam gloria mea non mea, sed Patris est. Ille me, & aeterna sua gloria donauit, & Diuinitate antiquam mundus fieret. Hic est quem vos Deū vestrum dicitis, quare & Deus vester ego sum: verum Patrem vos non nouistis, cui non vultis esse eiusdem gloriae filium: ego verò noui cum, illa sapientia

Psal. 7.

pietia que una communis mihi cum illo est; simul sapientia ego sum à patre in æternitate genita. Vget porro: neque possum id ego dissimulare: nam si dixero me patrem non nosse, similiter atque vos estis, ero & ipse mēdax. Vtitur eadem efficacia verbi, ut simul illos hortetur benigne, & quam videbat in cordibus eorum peruersitatem percutit, si quo modo à malitia sua discedāt. Addit: sed scio eum, sum eius sapientia, seruo eius sermonem, id est sum homo simul Patris obediens, & que ad mortem. De Abraham autē, quē appellatis, audite: vehementer desiderauit ille videre mysteria mei aduentus in mundum, & humane dispensationis; vidit in spiritu per fidem, vidit per diuinam reuelationem, credidit, gausus est, Deo gloriam dedit immortali & mihi. Hoc intelligere potestis, Iudei, in lege vestra. Cur igitur Abraham fidem non sequimini & exemplum, qui in eo tantopere gloriamini? Iudeos Christus ad spiritum identidem reuocat, hi eō magis externis cogitationibus sese implicant: Quinquaginta, inquit, annos nondum habes, & Abraham vidisti? Nō hoc dico Iudee cace, sed illud contēdo, ut in præsentia mea illud in spiritu credas, eo gaudeas, quo gausus est Abraham absens; & confitearis Deum me esse & hominē, & mortalium Saluatōrē: quod si vos faceretis, non solum Abraham me vidisse intelligeretis, sed me illum in mea æternitate. Nam ego, id est mea hypostasis ac diuinitas, antequam nasceretur Abraham, ab æterno est: qua phrasi consubstantialē se Patri manifestat, cū ad nomen Terræ agrumque alludat planissime, quod nunquam nisi Deo uni vel tribuitur, vel tribui potest. Intelligunt Iudei nunc quod se Deū plane profiteatur IESVS, quod paulo ante non

intellegerant, ubi dixit se principium esse. Veruntur in furorem, ferociter ad lapides prouocant, ut innocentem & indemnatum tanquam blasphemum necent crudeliter. Non vos mouet, Iudei, zelus Dei, sed vestra cecitas, vestra malitia atque inuidia: nam si IESVS profitetur se Deum, miraculis & scripturis idem demonstrat, quibus nō potestis contradicere. Quæ est hæc tam atrox, & tam obstinata animi vestri hypocrisis, ut coram plebe prætendatis Dei zelum vestra cecitati, malitiæ, inuidiæ? IESVS verò, qui illos poterat vno verbo vel nutu in Infernū precipitare, hominem simul se esse ostendit, abscondit se in multitudinem, & eripit de manibus impiorum.

C. Demones quidem, qui incitabant Iudeos ad blasphemiam, sciunt magis, & ad crudelem lapidationem illos propellunt lapides conclamat omnes Iudei, instigant saui Demones.

D. Apostoli qui Christo astabant, mirantur, obstupescunt, timent.

E. Quatuor insignia Christi mysteria, incarnationis, crucis, resurrectionis, & diuinitatis designantur: non quod alia non viderit Abraham, sed quod hæc sint præcipua quæ vidit: incarnationem quidem, quum audiuit à Deo; In femine tuo benedicentur omnes gentes: mortem & resurrectionem, ubi filium voluit immolare, non immolauit; diuinitatis mysterium intellexit, ubi tres Angelos hospitio & prandio excepit. Hæc quidem, & alia Christi mysteria vidit frequenter in oratione Abraham.

F. Christus, qui euaserat e manibus sacrilegis Iudeorum; quo tempore sunt dissipati etiam Apostoli, sibi male timentes, quum viderent rabiem Iudeorum, & Christum se colligentem.

MEDITATIO.

Certe nullus te, sancte IESVS, potest de peccato arguere, qui bonitas es infinita & sanctitas; & tamen misit te Deus in similitudinem carnis peccati, & hostiam pro peccato, non vnus tantum, sed omnium hominum. Itaque te fecit pater tuus peccatum, simul tu te, & Spiritus sanctus. Tu confiteris nostra peccata tua esse, tu tollis peccata mundi: in te posuit Dominus peccata omnium. O immensam misericordiam Dei nostri! De peccato igitur nullus te potest arguere, sed laudare, atque glorificare debet. At enim contra quis, atque adeo quid nos non arguet de peccato? nullus non potest, nihil non potest nos è no-

bis de peccato arguere, & de peccato cōdemnare. Ad te, bone IESVS, confugimus, ut ne tu nos arguas de peccato, quod te scimus libenter facturū: propterea enim te peccatum fecisti, ut nostra omnium peccata tolleres. Verum hoc tua iustitia & sapientia non agit, nisi nos nostra peccata arguamus. Hoc si faciemus, tu non argues nos; & quidem quod perfectius fecerimus, minus argues. Da nobis veram & perfectam peccatorum cognitionem, unde veram contritionem concipiamus. Et tamen quid illud est, magne IESVS? Qui ex Deo est, verba Dei audit; propterea vos non auditis, quia ex Deo non estis? Nos audimus

R 4

quidem

quidem Euangelium tuum, id est verba tua; sumus ex Deo? Hæc profitemur, & tamen intelligimus tantum, & credimus. Aliud igitur à nobis exigit, aliud in illis verbis est, esse à Deo, & audire verba Dei, quæ nos hortaris ut habeamus. Sed quid illud est esse ex Deo? Esse diuinum, quod dat gratia tua & dona, horum etiam plerumque spirituales significationes & sensus. Ex his fit ut vigeat homo interior & spiritualis, & ut Dei verba & inspirationes audiamus: sine his enim non audimus

interius verba Dei, nec illum sensum auditus habemus: habemus alium auditum, qui spiritualis non est. Confundor, Domine, cum hæc dico & audio: aufer à me hanc confusionem, & in me esse illud spiritus insere, illos sensus spiritus, ut non solum audiam verba tua, sed eorum suauissimum odorem olfaciam, saporem excellentem gustem, illis oblectem spiritum meum, ex illis fiant meæ actiones omnes spirituales, & fructuosa in te. Amen.

Dionys.
Arcop.
Eccles.
Hierarc.
cap. 1.

FERIA SECUNDA POST DOMINICAM PASSIONIS.

Mittunt Iudæi ministros ut IESVM comprehendant.

IOAN. VII.

ANNO XXXII.

In lxvi. imaginem adnotariuncula.

lxvi.

- A. Hierosolyma ramis ornata, in festo tabernaculorum.
B. Turba, quæ crediderat, Christum profiteur.
C. Templum, unde armati mittuntur à Principibus & Phariseis, ad comprehendendum IESVM.
D. IESVS cum discipulis benignissime excipit satelli-

tes, & eorum corda diuinitus emollit, ut discerent redeuntes. Nunquam sic loquutus est homo.
E. In nouissimo die festiuitatis clamabat IESVS: Si quis sitit, veniat ad me, & bibat.

EVANGELIUM MISSÆ.

IOAN. VII.

IN illo tempore. De^b turba autem multi crediderunt in eum, & dicebant; Christus cum venerit, nunquid plura signa faciet, quàm quæ hic facit? Audierunt Pharisei turbam murmurantem de illo hæc, & miserunt Principes & Pharisei ministros, ut apprehenderent IESVM. Dixit ergo eis IESVS; Adhuc modicum tempus vobiscum sum, & vado ad eum qui me misit. Quæretis me, & non inuenietis; & ubi ego sum, vos non potestis venire. Dixerunt ergo Iudæi ad semetipsos; Quò hic iturus est, quia non inueniemus eum? Nunquid in dispersionem Gentium iturus est, & docturus Gentes? Quis est hic sermo què dixit, Quæretis me, & non inuenietis; & ubi ego sum, vos non potestis venire? In nouissimo autem die magno festiuitatis stabat IESVS, & clamabat, dicens; Si quis sitit, veniat ad me, & bibat. Qui credit in me, sicut dicit scriptura, flumina de ventre eius fluent aquæ viuæ. Hoc autem dixit de spiritu, quem accipienturi erant credentes in eum.

AD NO.